

Magne Lindholm:

Et stykke frihet

Klassekampen "I dag" 02.02.2005

Det lysner. Snart er også denne vinteren gjennomsykla. Et merkelig ord. Det betyr altså at jeg har sykla meg gjennom hele vintermørket, uten å ta verken buss eller T-bane. En underlig aktivitet, synes mange.

Ja, hva skal man så si til bekymrede kolleger når man tropper opp som en gulgrønn zombie på jobben, og avkreves en forklaring på hvorfor man utfordrer døden i Oslo-gatene?

Det enkleste er selvfølgelig å skylda på Oslo Sporveier eller Samferdselsetaten, som man skulle tro var outsourca til Toyota-importøren, og bokført som en del av bilbransjens markedsføringsbudsjett. Eller kanskje er kollektivtransporten i hovedstaden et propagandaframstøt for Høyre og Fremskrittspartiet? Aldri er man vel så lite innstilt på kollektive løsninger som etter tre kvarters fangetilværelse i en gassfylt buss, iberegnet fem minutters obligatorisk narkomanistudium på Jernbanetorget, før jernkolossene spyttes klumpvis ut av sentrum minst ett kvarter etter planen. Eller hva med førti minutters uviss venting i eksos og slaps på Carl Berner etter jobb, med skrikende tarmes, henda full av handleposer og hodet fullt av brutte avtaler?

Jo, samferdselspolitikken kan begrunne mange pedaltråkk. Trening er også et greit argument. Vi slipper å betale dyrt for linjegym til dårlig popmusikk.

Slik avverger man innpåslitne spørsmål, og verner den dypere drivkraften. Den kjenner bare de som har tolket smale spor på gangveiene etter snøfall: Er det mange ute i dag? Det er alltid noen. Når vi passerer hverandre merker vi en gjensidig forståelse. Ikke i form av et nikk, bare en anerkjennende vikebevegelse: Du har også skjont det. Et ordløst fellesskap.

Hva er det vi har skjont? Demonstrerer vi mot bilkøen nedover Trondheimsveien, som stamper av gårde i en sky av rødlys og giftgass? Er det uniformeringen vi dyrker, godt hjulpet av butikken til Syklistenes Landsforening? Elsker vi den lille duellen opp bakken, på vei hjem? Eller finner vi fellesskap i avviket, det som er så velkjent for Klassekampens lesere? Kanskje det. Men det viktigste er noe annet. Den spredte flokken av grønnkledde mennesker som kaster seg ut i vinternatta har gjennomført noe man må ha kjent på kroppen for å forstå: Vi har brutt med systemtvangen. Til diodelyktenes skarpe blink skaper vi et stykke frihet. Dypt inne i et stort mørke.